

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2007 r.

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej w VII Wydziale Grodzkim w składzie:

Przewodniczący SSR Urszula Dudek

Protokolant Agnieszka Ladwiniec

w obecności Prokuratora - Renaty Doroszuk

po rozpoznaniu w dniu 26.02.2007 r., 15.03.2007 r., 12.06.2007r.

sprawy Radosława R. [REDACTED]

urodz. 17 marca 1980 r. w Chełmie

syna Lucjana i Teresy [REDACTED]

oskarżonego o to, że: w okresie od lutego 2006 r. do dnia 18 października 2006 r. w Białej Podlaskiej woj. Lubelskiego obraził uczucia religijne Andrzeja C. [REDACTED] i Danuty K. [REDACTED] w ten sposób, że umieszczając na stronach internetowych <http://rarall.fm.interia.pl/spow/grz1.html> oraz <http://rarall.webpark.pl/spow/grz2.html> parodię Spowiedzi Świętej oraz Komunii Świętej znieważył publicznie przedmiot czci religijnej w postaci Sakramentu Pokuty oraz Sakramentu Eucharystii,

tj. o czyn z art. 196 kk

na podstawie art. 66 § 1 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko **Radosławowi R. [REDACTED]** o czyn z art. 196 kk warunkowo umarza ustalając okres próby na okres dwóch (2) lat licząc od uprawomocnienia się orzeczenia;

na podstawie art. 67 § 3 kk i art. 39 pkt. 7 kk zobowiązuje oskarżonego do świadczenia pieniężnego na cel społeczny na rzecz Domu Pomocy Społecznej dla Dzieci i Młodzieży Niepełnosprawnej Intelktualnie prowadzonego przez Zgromadzenie S.S. SŁUŻEBNICZEK NMP w Brzesku w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych na cel związany z zapewnieniem dzieciom i młodzieży

2

niezbędnych potrzeb religijnych; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków, w pozostałej części zwalnia go od ponoszenia wydatków i obciąża nimi Skarb Państwa.

1920

[Handwritten signature]

UZASADNIENIE

Radosław R. [REDAKTOR] został oskarżony o to, że:
w okresie od lutego 2006 r. do dnia 18 października 2006 r. w Białej Podlaskiej woj. lubelskiego obraził uczucia religijne Andrzeja C. [REDAKTOR] i Danuty K. [REDAKTOR] w ten sposób, że umieszczając na stronach internetowych <http://rara11.fm.interia.pl/spow/grz1.html> oraz <http://rara11.webpark.pl/spow/grz2.html> parodię Spowiedzi Świętej oraz Komunii Świętej znieważył publicznie przedmiot czci religijnej w postaci Sakramentu Pokuty oraz Sakramentu Eucharystii, to jest o czyn z art. 196 kk

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Radosław R. [REDAKTOR] mieszka w Krakowie, jest informatykiem i autorem stron internetowych <http://rara11.fm.interia.pl/spow/grz1.html> oraz <http://rara11.webpark.pl/spow/grz2.html>. Na stronach tych Radosław R. [REDAKTOR] zamieścił parodię sakramentu pokuty i eucharystii przez zamieszczenie spowiedzi „on - line”. Spowiedź ta oferowała możliwość wyspowiadania się za pomocą Internetu poprzez wpisanie w odpowiednich rubrykach grzechów i uzyskanie rozgrzeszenia (certyfikatu), a następnie przystąpienie do Komunii Świętej poprzez wydrukowanie kraszka Komunii, co do którego oskarżony wskazał na stronie internetowej iż musi być wydrukowany na papierze ryżowym lub podobnym nadającym się do spożycia (np. ziemniaczanym). W ten sposób Radosław R. [REDAKTOR] znieważył publicznie przedmioty czci religijnej w postaci sakramentu pokuty oraz sakramentu eucharystii.

Zamieszczenie takich treści w internecie spowodowało obrazę uczuć religijnych u Andrzeja C. [REDAKTOR] i Danuty K. [REDAKTOR] w okresie od lutego 2006 r. do dnia 18 października 2006 r., zamieszkałych w Białej Podlaskiej, który zapoznali się ze wymienionymi wyżej stronami internetowymi. Andrzej C. [REDAKTOR] dnia 27 lutego 2006 r. złożył do Prokuratury Rejonowej w Białej

Podlaskiej zawiadomienie o przestępstwie publicznego znieważenia przedmiotu czci religijnej. Po złożeniu tego zawiadomienia o przestępstwie Radosław R. [REDAKTOR] usunął strony internetowe spowiedzi „on-line”, a na stronie internetowej umieścił tekst przeprosin.

Radosław R. [REDAKTOR] nie był dotychczas karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody w postaci: wyjaśnień oskarżonego (k. 95-96, 141v-143), zeznań świadków: Andrzeja C. [REDAKTOR] (k. 16-17, 143-144), Danuty K. [REDAKTOR] (k. 88-90, 144-145), opinii biegłego (k. 165-167), danych o karalności (k. 100), wydruków strony internetowej (k. 22-32, 50, 56-68, 82).

Radosław R. [REDAKTOR] przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym (k. 95-96) nie przyznał się do postawionego zarzutu, odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchany w postępowaniu przed Sądem (k. 141-143) nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił między innymi, iż to on zamieścił strony internetowe ze spowiedzią „on-line”, ale nie miał zamiaru nikogo obrazić, strony te miały charakter satyryczny, były jego głosem w dyskusji w kwestii możliwości wypowiedzania się przez Internet, którą uważa za absurdalną. Strony z aktu oskarżenia stworzył, aby pokazać absurd możliwości spowiadania się przez Internet, adres tej strony nie był nigdzie szczególnie rozpowszechniany. Po rozmowie z policją usunął wszystkie strony internetowe ze spowiedzią „on-line”, przeprosił, zamieszczając w internecie tekst przeprosin. Nie zabezpieczył tych stron dla znajomych, bo uważał, iż strona nie zawiera informacji, które mogłyby kogoś urazić.

W toku rozprawy oskarżony ponownie przeprosił pokrzywdzonych, wyjaśnił, iż żałuje, iż zostały urażone uczucia religijne pokrzywdzonych. Wyjaśnił, iż w toku postępowania przygotowawczego zdał sobie sprawę, iż obraził czyjeś uczucia religijne.

Sąd zważył co następuje.

Zdaniem Sądu nie są wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego co do tego, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Analiza wyjaśnień oskarżonego wskazuje na to, iż nie kwestionuje on tego, iż jest autorem stron internetowych wskazanych w akcie oskarżenia ze spowiedzią „on-line”, natomiast oskarżony kwestionuje to, aby jego zamiarem była obraza czyichkolwiek uczuć religijnych. Zdaniem Sądu nie jest wiarygodne tłumaczenie oskarżonego, że uważał, iż strony nie zawierają informacji, które mogłyby kogoś urazić. Zdaniem Sądu analiza treści stworzonych przez oskarżonego stron internetowych ze spowiedzią „on-line”, wskazuje na to, iż oskarżony zamieszczając w internecie takie treści ośmieszające i parodiujące sakrament pokuty i eucharystii, z całą pewnością zdawał sobie sprawę, iż może to obrazić uczucia religijne innych osób. Na to, iż zdawał sobie z tego sprawę, wskazują też choćby jego wyjaśnienia, w których sam nazywa parodią sakramentu zamieszczone na stronie internetowej treści, cyt: „(...) jeśli ktokolwiek poczuł się urażony parodią sakramentu pokuty, tego gorąco przepraszam” (k. 142). Tłumaczenia oskarżonego, iż później zdał sobie sprawę z tego że mógł urazić czyjeś uczucia religijne, są niewiarygodne i są po prostu przyjętą przez niego linią obrony na użytek niniejszej sprawy, celem uniknięcia odpowiedzialności.

Wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego co do tego, iż usunął wszystkie strony internetowe ze spowiedzią „on-line”.

Sąd uznał a wiarygodne zeznania świadków: Andrzeja C (k. 16-17, 143-144) i Danuty K (k. 88-90v, 144-145). Świadkowie co zeznawali na okoliczność zamieszczonych w internecie przez oskarżonego stron internetowych ze spowiedzią „on-line” i odnośnie obrażenia ich uczuć religijnych. Świadkowie szczegółowo opisali, w jaki sposób zostały naruszone ich uczucia religijne.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań świadków. Okoliczność, iż świadkowie, aby zapoznać się ze stworzoną przez oskarżonego spowiedzi „on-line”, musieli wyszukać ją w internecie nie ma znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego, nie wyłącza tej odpowiedzialności (co opisano w dalszej części uzasadnienia).

Sąd zaliczył w poczet materiału dowodowego wymienione wyżej dowody nieosobowe, w tym wydruki komputerowe ze stron internetowych, opinie biegłego, dane o karalności, nie widząc podstaw do ich zakwestionowania.

Opinia biegłego z zakresu socjologii religii (k. 165-167) została wydana przez biegłego właściwej specjalności, jest szczegółowa, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponadto podkreślić należy, iż opinia wydana została przez osobę świecką, co zapewnia obiektywizm po stronie biegłego. Biegły w opinii wypowiedział się, iż w świetle materiałów akt sprawy uzasadnione jest stanowisko, iż wystąpiły elementarne warunki społeczne dla możliwości poczucia obrazy religijnej, lecz w wersji słabej. W uzasadnieniu biegły wskazał między innymi, iż religijne rytuały, symbole i gesty symboliczne zarezerwowane są w każdej formacji religijnej i w każdym społeczeństwie dla osób uprawnionych do ich użycia. Istnieją różne normy dopuszczalności i sensowności ich użycia, warunki stosowalności (wskazane w opinii), mające swoje zakazy, mówiące kiedy zachodzi profanacja, w subiektywnym odbiorze poczucie obrazy. Na gruncie niniejsze sprawy, biegły wypowiedział się, że można mówić o tzn. „nieautentycznej imitacji infantylniej”. Jest to zachowanie, w którym używa się symboli i gestów religijnych dla celów zabawowo – towarzyskich, szyderczych, kpiarskich, itp., swoiste naśladownictwo roli, instytucji i autorytetu, do których z definicji nie ma się uprawnień – dlatego jest naśladownictwem, imitacją, nieautentyczną. Biegły w uzasadnieniu wskazał też, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z ośmieszeniem, swoistym nieakceptowanym odwróceniem symbolicznym, parodią wzorca społecznie cenionego i chronionego. Według biegłego wystąpiły warunki społeczne dla poczucia obrazy religijnej w wersji słabej, z powodu tego, iż Internet jest przestrzenią komunikacji o podwójnie ograniczonym zasięgu, przez dostęp technologiczny i przez kompetencje jego użycia. Oskarżony, autor strony internetowej stworzył warunki profanacji i obrazy religijnej, która aby wystąpiła stawia dodatkowe wymagania, których spełnienie jest funkcją zdolności i kompetencji kogoś, kto w końcu poczuł się urażony.

Zatem biegły w swej opinii wypowiedział się szczegółowo odnośnie wystąpienia warunków społecznej profanacji religijnej i poczucia obrazy uczuć religijnych. Bazując na opinii biegłego, jak też na treści stron internetowych oskarżonego, zdaniem Sądu stwierdzić należy, iż z całą pewnością wystąpiły warunki dla możliwości poczucia obrazy religijnej, a na gruncie niniejszej sprawy biorąc pod uwagę treść stron internetowych oskarżonego oraz przekonania panujące w kręgu kulturowym, z którego wywodzą się pokrzywdzeni (katolików), warunki te zdaniem Sądu zostały spełnione i doszło do obrazy uczuć religijnych pokrzywdzonych (co szerzej opisano w dalszej części uzasadnienia).

Odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 196 kk podlega ten kto obraża uczucia religijne innych osób, znieważając publicznie przedmiot czci religijnej lub miejsce przeznaczone do publicznego wykonywania obrzędów religijnych. Przez pojęcie „obraza uczuć religijnych” według poglądów doktryny należy rozumieć takie zachowania, które odbierane są przez członków danej wspólnoty religijnej za poniżające lub obelżywe dla przedmiotu tych uczuć, w szczególności zaś dla przedmiotu czci religijnej. Poniżający lub obelżywy charakter określonych zachowań należy oceniać obiektywnie, „z uwzględnieniem przekonań panujących w kręgu kulturowym, z którego wywodzi się pokrzywdzony”. W piśmiennictwie przyjmuje się, aby za miarodajne przyjmować przeciętne poczucie wrażliwości. Według poglądów doktryny, należy odróżniać działania prowokacyjne, obrażające uczucia od korzystania z wolności sumienia przez publiczną prezentację odmiennych poglądów. O obrazie uczuć można mówić wtedy, gdy zachowanie sprawcy wykroczy poza przyjęte ramy merytorycznej analizy i stanie się narzędziem sprawiania przykrości innym.

Zdaniem Sądu na gruncie niniejszej sprawy, uwzględniając treść stron internetowych oskarżonego oraz przekonania panujące w kręgu kulturowym, z którego wywodzą się pokrzywdzeni (katolickim), z całą pewnością doszło do obrazy uczuć religijnych pokrzywdzonych, biorąc pod uwagę przeciętne poczucie wrażliwości wśród wierzących wyznania rzymsko-katolickiego.

Oskarżony umieszczając na stronach internetowych parodię spowiedzi świętej oraz komunii świętej, znieważył publicznie przedmiot czci religijnej w postaci sakramentu pokuty oraz sakramentu eucharystii, obraził tym uczucia religijne pokrzywdzonych, dopuszczając się przestępstwa z art. 196 kk. Pojęcie „znieważenia” może przejawiać się w poniżaniu, pogardzie, ośmieszaniu, uwłaczaniu. W niniejszej sprawie mamy do czynienia zdaniem Sądu z ośmieszeniem, jak to wypowiedział biegły – ze swoistym nieakceptowanym odwróceniem symbolicznym, z parodią wzorca społecznie cenionego i chronionego. Sąd przyłącza się do stanowiska wyrażonego przez biegłego, iż religijne rytuały, symbole i gesty symboliczne zarezerwowane są w każdej formacji religijnej i w każdym społeczeństwie dla osób uprawnionych do ich użycia, istnieją różne normy dopuszczalności i sensowności ich użycia, warunki stosowalności (wskazane w opinii biegłego), mające swoje zakazy, mówiące kiedy zachodzi profanacja, w subiektywnym odbiorze poczucie obrazy. Na gruncie niniejsze sprawy, oskarżony użył symboli i gestów religijnych (sakramentu pokuty i Eucharystii) dla celów zabawowo – towarzyskich, szyderczych, kpiarskich, parodiujących. Zresztą sam oskarżony w swych wyjaśnieniach odnoszących się do swych stron internetowych użył sformułowania „parodia sakramentu pokuty” (k. 142), z całą więc pewnością zdawał sobie sprawę z ośmieszającego, parodiującego charakteru jego zachowania, z całą pewnością obejmował swoją świadomością możliwość obrażenia uczuć religijnych innych osób i chciał tego.

Zachowanie oskarżonego wykroczyło poza normy dopuszczalności i stosowalności użycia religijnych rytuałów, znaków, symboli, wymienionych w opinii biegłego (k. 166). Inna sytuacja byłaby gdyby zachowanie oskarżonego mieściło się w ramach grup zamkniętych, odizolowanych (na co zwrócił uwagę biegły w opinii), natomiast zachowanie oskarżonego było publiczne (strony stworzone w internecie, a z możliwością dostępu bliżej nieokreślonej liczby osób).

Mamy do czynienia na gruncie niniejszej sprawy zdaniem Sądu z ośmieszeniem sakramentów, parodią sakramentów. Sposób przedstawienia przez oskarżonego, to jest sparodiowanie tak istotnych dla katolików

przedmiotów czci religijnej jak sakrament pokuty oraz sakrament eucharystii, z całą pewnością zdaniem Sądu mogła obrazić uczucia religijne pokrzywdzonych, biorąc pod uwagę przekonania panujące w kręgu kulturowym, z którego wywodzą się pokrzywdzeni, to jest z kręgu katolików, dla których sakramenty te są bardzo doniosłe, otoczone szacunkiem i czcią. Oskarżony parodiując sakrament pokuty i eucharystii wyśmiewał to, co dla wierzących wyznania rzymsko-katolickiego jest święte i otoczone szacunkiem. Treść stron internetowych wskazuje zdaniem Sądu na ośmieszanie sakramentów, zawiera bowiem wypowiedzi ośmieszające, np. co do pokuty, wymieniając różne formy pokuty typu np. „Modlitwa do Najświętszego Oka Bożego. (jeden raz ale pod wodą) 2 Przeprowadź ślepcę przez Żółtą Rzekę”; „Modlitwa do Św. Zebedeusza (1000 razy dziennie) 2. Pomaluj kota na szaro w worku” (k. 59). Tak samo ośmieszający charakter mają wypowiedzi oskarżonego na stronie internetowej dotyczące eucharystii a zawierające odwołanie do wydrukowania komunii na papierze ryżowym czy ziemniaczanym (k. 64). Dla wierzących wyznania rzymsko-katolickiego komunie pod postacią opłatka, konsekrowanego w czasie eucharystii, jest świętością. Oskarżony zdaniem Sądu zdawał sobie z tego doskonale sprawę, a czym może świadczyć pisownia dużymi literami „Komunia Święta” oraz umieszczenie znaku IHS na krawędzi do wycięcia, który dla katolików oznacza Jezusa Chrystusa (k. 64). Treść stron internetowych stworzonych przez oskarżonego zdaniem Sądu wskazuje na to, iż oskarżony był obeznany z tematyką, jaką w nich porusza, związaną z sakramentem pokuty i eucharystii.

Nie można tu zdaniem Sądu mówić o korzystaniu przez oskarżonego z wolności sumienia przez publiczną prezentację odmiennych poglądów, bowiem zachowanie oskarżonego zdaniem Sądu wykroczyło poza przyjęte ramy merytorycznej analizy kwestii sakramentu pokuty i eucharystii. Wykroczyło też poza wolność wypowiedziania się, która jest ograniczona ze względu dla szacunek dla religii i wierzeń, a z całą pewnością szacunek ten został przez oskarżonego naruszony.

Z zeznań pokrzywdzonych wynika, iż treść stron internetowych obraziła ich uczucia religijne. Przykładowo Andrzej C. zeznał między innymi, iż sparodiowanie sakramentu uraziło jego osobisty kontakt z Bogiem, gdyż jego stanięcie przed Bogiem zostało sprowadzone przez oskarżonego do czynności o charakterze magicznym, naruszyło gwarantowaną w Konstytucji jego sferę sacrum, a sakrament pokuty i eucharystii jest przedmiotem czci religijnej u katolików.

Spełniony został też zdaniem Sądu warunek „publicznego” charakteru znieważenia. Warunkiem karalności za znieważenie określone w art. 196 kk jest jego publiczny charakter, co oznacza, iż może zostać dostrzeżony przez większą lub bliżej nieoznaczoną liczbę osób. Na gruncie niniejszej sprawy, zamieszczenie takich treści w internecie jak to zrobił oskarżony - powodowało to, iż mogły one dojść do bliżej nieoznaczonej liczby osób. Natomiast okoliczność iż znieważające treści zamieszczone były w internecie, a więc w pewien sposób dotarcie do nich było jednakże zawężone z uwagi na kwestie techniczne (związane ze znajomością obsługi stron internetowych), powoduje, iż stopień zawinienia oskarżonego jest zdaniem Sądu mniejszy. Jest to również to na co zwrócił uwagę biegły, iż internet jest przestrzenią komunikacji publicznej swobodnego dostępu, lecz o ograniczonym zasięgu: przez dostęp technologiczny i przez kompetencje jego użycia.

Nie ma znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego okoliczność, iż pokrzywdzeni, aby zobaczyć stronę internetową oskarżonego musieli wyszukać tę stronę w Internecie (nie wyłącza to odpowiedzialności oskarżonego). Zgodnie z poglądami doktryny, również wyrażonymi na gruncie przestępstwa z art. 196 kk, przyczynienie się pokrzywdzonego do zaistnienia przestępstwa nie ma znaczenia dla pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności karnej (np. Paprzycki Rafał Rzeczpospolita 2000/9/21 artykuł Numer publikacji : 27108).

Zdaniem Sądu oczywista jest możliwość przypisania oskarżonemu winy, tj. skutecznego przedstawienia zarzutu z powodu zachowania

sprzecznego z prawem w warunkach, w których możliwe było zachowanie zgodne z normą sankcjonowaną. Oskarżony jest bowiem osobą dorosłą, a znajdował się w normalnej sytuacji motywacyjnej, w której nie występowała żadna z okoliczności winę wyłączających.

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodzą podstawy do warunkowego umorzenia postępowania. Spełnione są zdaniem Sądu przesłanki warunkowego umorzenia przewidziane w art. 66 kk.

Po pierwsze przestępstwo popełnione przez oskarżonego zagrożone jest karą nie przekraczającą 3 lat pozbawienia wolności (art. 66 § 2 kk). Po drugie okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości. Ponadto zdaniem Sądu wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Na mniejszy stopień winy i społecznej szkodliwości wpływa to, iż treści zamieszczone były przez oskarżonego w internecie, do którego dostęp jest w pewien sposób ograniczony, a więc w pewien sposób dotarcie do nich było zawężone z uwagi na kwestie techniczne (związane ze znajomością obsługi stron internetowych), o czym już wspomniano w treści uzasadnienia. Ponadto za warunkowym umorzeniem przemawia postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego. Oskarżony nie był dotychczas karany, dotychczas przestrzegał porządku prawnego. Ponadto oskarżony wyraził żal z powodu swego zachowania na rozprawie, przeprosił pokrzywdzonych. Poza tym oskarżony już na etapie postępowania przygotowawczego zamieścił w internecie tekst przeprosin, a na dzień rozprawy również podtrzymał swoje przeprosiny kogokolwiek, kto został urażony przez jego stronę internetową (k. 142, 143). Zatem okoliczności te, jak też dotychczasowy poprawny sposób życia oskarżonego uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Warunkowo umarzając postępowania, Sąd ustalił dwuletni okres próby, w trakcie którego będzie możliwość sprawdzenia trafności pozytywnej prognozy wobec oskarżonego. Celem wzmocnienia oddziaływania na sprawcę, sąd zobowiązał go do uiszczenia świadczenia pieniężnego na cel społeczny na

rzecz Domu Pomocy Społecznej dla Dzieci i Młodzieży Niepełnosprawnej Intelktualnie prowadzonego przez Zgromadzenie S.S. SŁUŻEBNICZEK NMP w Brzesku w kwocie 2.000 złotych na cel związany z zapewnieniem dzieciom i młodzieży niezbędnych potrzeb religijnych. Celem tego świadczenia jest wzmocnienie oddziaływania na oskarżonego i stworzenie podstaw do przekonania, że warunkowe umorzenie postępowania, aczkolwiek nie stanowi skazania sprawcy, to jednak nie oznacza wyłączenia jego odpowiedzialności.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu kwotę 60 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków, w pozostałej części zwolnił go od ponoszenia wydatków, obciążając nimi Skarb Państwa. Orzeczenie o opłacie sądowej uzasadnia przepis art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz U. 1995 r. Nr 89, poz. 443). Orzeczenie o wydatkach uzasadnia przepis art. 624 § 1 kpk, sąd uznał, iż z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego, zachodzą podstawy do częściowego zwolnienia go od wydatków.

Wskazano na wydatki
zgodnie z
załącznikami

